

Predikan 3 Söndagen efter Trettondedagen 2022

Jes. 45:22-24, Gal. 2:16-21, Joh. 4:27-42

Att möta Jesus

Det händer i livet att vi möter människor som förändrar våra liv helt och hållet. Det kan vara han eller hon som vi en gång blev förälskade i och bestämde oss för att det här är den människa jag vill dela mitt liv med, bilda familj och få gemensamma barn med. Livet hade blivit annorlunda om det mötet aldrig hade hänt. Sådana möten kan vi ofta sätta både dag och klockslag på. Vi minns dem därför att de förändrade livet. Ofta sker de oväntat; vi planerar inte avgörande möten. De bara händer.

I den här söndagens bibeltexter ligger tre avgörande möten som bakgrund till det de tre människorna säger och gör för resten av livet. Mötet med Gud, mötet med Jesus.

Den förste är profeten Jesaja. Han berättar om sin kallelse i början av Jesaja bok. Där upplever han att han ser Gud själv. Han sitter på en upphöjd tron, omgiven av änglar, som ropar *Helig, helig, är Herrens Sebaot, hela jorden är full av hans härlighet!*

Du som är lite äldre minns nog att våra gudstjänster alltid inleddes med att prästen sjöng eller läste de orden.

Inför detta faller profeten ner och säger: *Ve mig! Jag är förlorad, ty jag har orena läppar och jag bor bland ett folk som har orena läppar och mina ögon har sett Konungen, Herren Sebaot.*

Men en seraf flyger fram till honom med glödande kol från altaret, vidrör hans mun och säger: *När detta vidrör dina läppar blir din skuld borttagen och din synd sonad.*

Och så hörs Guds röst, han säger: *Vem skall jag sända, vem vill vara vår budbärare.* Jesaja svarar: *Jag, sänd mig!*

Detta är en stark berättelse vad skuld och förlåtelse kan göra med oss. Skulden gör oss nedslagna och rädda, både för Gud och människor. Känslan av att vara oren och ovärdig, syndig och förlorad förlamar oss och binder oss. Mötet med Gud förändrade allt för den skuldyngde Jesaja. Hans orenhet och synd blir bokstavligt talat bortbränd av Guds kärlek och förlåtelse. Och då förbyts hans förlamning och alla hans känslor av värdelöshet i en förbluffande frimodighet. Inför alla änglar, framför Guds tron vågar han plötsligt tro på att han, den lille Jesaja, kan bli Guds budbärare, en av de största profeterna vi har i vår Bibel.

Han svarar utan vidare: *Sänd mig!* jag vill, och jag tror att jag kan. Mötet med den store Konungen ger honom det mod och den ryggrad han behöver för att gå till sitt folk och komma med budskap som inte kommer att göra honom särskilt populär utan obekvämt och udda.

Detta är en berättelse om kallelse, om ett möte som tar mitt liv i en annan riktning, om något jag måste göra, kosta vad det kosta vill.

Nästa möte har också hänt. Några år tidigare, på vägen mellan Jerusalem och Damaskus i Syrien.

Här är det den nitiske juden Saulus som är på väg för att arrestera de nyblivna kristna i staden och föra dem bundna till Jerusalem där de ska få svara för sin galna tro på Jesus Kristus inför stadens religiösa ledare. Men mitt på vägen

bländas han av ett starkt ljussken från himlen, som slår honom till marken, och han hör en röst som säger: *Saul, saul, varför förföljer du mig?* Han frågar: *Vem är du Herre? Jag är Jesus, den som du förföljer. Stig upp och gå in i staden så ska du få veta vad du ska göra.*

Det här är också en kallelseupplevelse. Också här slår Guds närvaro en man till marken. Men den här gången är det inte en skuldtyngd och rädd människa, utan en man full av självsäkerhet och tro på sig själv. Inte minst tror han på det som han så småningom ska överge helt; nämligen tron på att vi människor blir rättfärdiga inför Gud genom våra egna gärningar. Detta som han så passionerat argumenterar emot inte minst i Galaterbrevet, det var den gången grunden för hans liv. Att lydnaden och uppfyllelsen av Mose lag, till punkt och pricka, var vägen till Gud. Eller för att översätta det till mer modernt språk- du ska vara skötsam och duktig, klanderfri och perfekt; det är livets mening och vare sig du tror på Gud eller inte så handlar hela livet om att mäta sig med andra och tävla om vem som är bäst, störst och vackrast. Vilket också leder till att starkast vinner och har rätt att kritisera och döma andra, och, tyvärr leder ofta en sådan inställning till livet till totalt blindhet för egna fel och brister. Men nu, efter mötet med Jesus, inser Paulus steg för steg att hela hans liv bygger på en falsk grund. Vi kan inte göra oss själva felfria och perfekta. Vi når aldrig fram till Gud på den egna förträfflighetens väg. Och beviset är den han förföljer; Jesus Kristus, som har dött på korset för att vi skulle få förlåtelse för allt vi sagt och gjort fel och galet. Han kan till och med säga, att allt mitt eget är skräp och avfall jämfört med det Gud har gjort för mig

genom Jesus Kristus. Ja här säger han det så fysiskt det kan bli, så närgånget det går: *Jag har blivit korsfäst med Kristus, men jag lever, fast inte längre jag själv, det är Kristus som lever i mig.*

Det här är berättelsen om den stolte och självsäkres väg till självinsikt och ödmjukhet. Nu är det inte längre bara jag, jag, se på mig, titta hur bra jag är, och hur dåliga andra är. Resan inåt från att bara ha visat fram den tjusiga ytan, och att där inne möta en kärleksfull Gud som inte dömer, utan förlåter.

Det tredje mötet är en fortsättning från förra söndagens evangelium; mötet mellan Jesus och den samariska kvinnan vid Sykars brunn, och Jesu ord till lärjungarna om sådd och skörd.

Återigen; möten som förändrar allt.

Kvinnan som möter Jesus är mera lik Jesaja än Saulus-Paulus. Hon går ut mitt på dagen för att hämta vatten, för att hon inte vill riskera att träffa någon vid brunnen.

Anledningen anar vi när Jesus ber henne hämta sin man.

Hon har ingen man, säger hon, och Jesus konstaterar lugnt att nej, det är sant, du har ingen man, och före den du har nu har du haft fem andra. Hon är utstött och föraktad, en av dessa dåliga kvinnor, som får ta hela skulden även om bara hälften är hennes för det liv hon har levt.

Men hon möter en man som varken begär henne eller dömer henne. Hen erbjuder henne en ny livskälla, det levande vattnet. Och detta gör henne till en entusiastisk

missionär. Med det självupplevdas äkta glöd ropar han ut i staden
*Sykar: Kom och se, så får ni se en man som har sagt mig allt vad jag
har gjort. Kan han vara Messias?*

Hon fick också uppleva detta befriande att bli sedd med Guds blick,
fullkomligt älskad och accepterad. Den blicken som ser också på dig
och mig och våra liv. Är det inte något att som den samariska
kvinnan få berätta och vittna om. Hur härligt det är att inte behöva
tävla med andra i livets stora utslagsturnering, att inte behöva
bevisa sitt värde och mäta sig med andra. Hur härligt det är att inte
behöva dölja och förneka sina egna fel genom att kritisera och
döma andra, utan få känna att Gud förlåter, och våra fel och brister
står inte längre mellan mig och Gud. De är bortglömda, bortbrända
och förlåtna genom Jesus Kristus, som lever i mig, älskar mig och är
med mig varje dag, var jag än hamnar, hur jag än har det och vad
jag än gör.

Amen